

дватама добри помежду си приятели Димитъръ Ив. Гешовъ и Никола П. Тъпчилещовъ, видни членове отъ тая българска община, видни търговци и видни дѣйци по народнитѣ работи. Споредъ тѣхъ и всички тѣхни съврѣмenni родолюбци, това било цѣлъ народенъ триумфъ въ онова врѣме, това било мълчеливо, но цѣло признаване на отдѣлна съ отдѣлни правдини българска община въ турската империя прѣди още извоюванетоъ народна Иерархия.

Но не само турското правителство бѣше захванало да гледа съ друго око на българската Цариградска община и да обръща що-годѣ внимание на нейнитѣ справедливи просби по общенароднитѣ български работи.

Къмъ нея, като къмъ прѣдставителка на една отдѣлна народностъ въ Европейска Турция, се отнасяха сега съ почитителна учтивостъ и чужди нѣкои прѣдставителства, и въ извѣстни нѣкои приеми и тържества тя не се забравяше отъ тѣхъ. Българскиятъ народъ бѣше хваналъ така чрѣзъ Цариградската българска община да изпладва не само изъ своята до сега неизвѣстностъ, но и като особенъ и не безъ стойностъ народенъ елементъ въ турската империя. Сжщитѣ горѣпоменати лица съ народна пакъ гордостъ приказваха често, какъ прѣзъ зимата 1859—1860. год. били поканени първи българи за първи пжтъ отъ руския прѣзъ онова врѣме посланикъ при Високата Порта, князь Лобановъ, на единъ официаленъ въ руското посолство балъ, дѣто имали случай да се срѣщнатъ и съ нѣкои отъ и инакъ познатитѣ тѣмъ турски държавници, па да бждатъ прѣдставени и на нѣкои иностранны прѣдставители и голѣмци. Съ народна сжщо гордостъ видни членове отъ българската въ Цариградъ община разказваха за любезността, съ която били канени и приимани и тѣ въ всички почти иностранны